

R O Z H O D N U T I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako Disciplinárny súd Slovenskej republiky – odvolací senát zložený z predsedu senátu JUDr. Pavla Polku a sudcov JUDr. Miloslavy Čutkovej, JUDr. Ladislava Mejstříka, JUDr. Mgr. Jozefa Šimona a JUDr. Ladislava Tomčovčíka, v disciplinárnej veci **Mgr. D. Ch.** – sudcu Okresného súdu Ž., pre závažné disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 1 písm. a/ v spojení s ods. 2 písm. b/ a § 116 ods. 2 písm. g/ zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov na neverejnom zasadnutí konanom dňa 16. augusta 2010 prejednal **o d v o l a n i e** sudcu Mgr. D. Ch. proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky – Disciplinárneho súdu Slovenskej republiky, č. k. 1 Ds 2/2010-41 z 9. júna 2010 a takto

r o z h o d o l :

Podľa § 131 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky – Disciplinárneho súdu Slovenskej republiky, č. k. 1 Ds 2/2010-41 z 9. júna 2010 z r u š u j e a v e c v r a c i a p r v o s t u p ň o v é m u s ú d u n a n o v é p r e j e d n a n i e a r o z h o d n u t i e.

O d ô v o d n e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako disciplinárny súd rozhodnutím, č. k. 1 Ds 2/2010-41 z 9. júna 2010 rozhodol, že Mgr. D. Ch., sudca Okresného súdu Ž., uznáva sa vinným zo skutku, že v pridelených veciach vedených na Okresnom súde Ž. pod sp. zn. 8C/109/2002 a 8C/294/2007 nekonal, hoci bol povinný konať, a to v období:

1./ vo veci vedenej na Okresnom súde Ž. pod sp. zn. 8C/109/2002 odo dňa 21. apríla 2009, kedy bolo nariadené pojednávanie na deň 27. mája 2009 a toto pojednávanie bolo odročené na neurčito, až do dňa 9. februára 2010, kedy bolo nariadené pojednávanie na deň 28. apríla 2010, a

2./ vo veci vedenej na Okresnom súde Ž. pod sp. zn. 8C/294/2007, kedy bol nariadený dňa 29. apríla 2009 termín pojednávania na deň 25. mája 2009, pričom termín pojednávania bol odročený na neurčito, posledným rozhodnutím vo veci bolo uznesenie, č. k. 8C/294/2007-108 zo dňa 26. apríla 2009, kedy sudca pripustil zmenu návrhu, pričom toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 1. júla 2009, až do 9. februára 2010, kedy sudca nariadil termín pojednávania na deň 12. apríla 2010,

čím spáchal závažné disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 1 v spojení s ods. 2 písm. b/ a § 116 ods. 2 písm. g/ zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a za to mu bolo uložené podľa § 117 ods. 5 písm. b/ zákona č. 385/2000 Z. z. disciplinárne opatrenie, a to zníženie funkčného platu o 50 % na obdobie troch mesiacov.

Písomným podaním, ktoré bolo odovzdané na poštovú prepravu dňa 14. júla 2010, sudca Mgr. D. Ch. podal odvolanie proti rozhodnutiu v disciplinárnej veci. Odvolanie odôvodnil tým, že v tomto disciplinárnom konaní nebol preukázaný vznik prierahov v súdnych konaniach zo subjektívnych príčin. Pokiaľ bol konštatovaný vznik prierahov v dvoch predmetných veciach, ktoré mu boli zverené na rozhodnutie, ide o objektívny jav vyplývajúci zo zaťaženia počtom a skladbou vecí v súdnom oddelení, ako dokladal. Vznik prierahov neznamená bez ďalšieho ich subjektívny charakter. Nevyhnutným predpokladom aplikácie citovaného ustanovenia § 116 ods. 2 písm. g/ zákona č. 385/2000 Z. z., o ktoré sa napadnuté rozhodnutie opiera, je príčinná súvislosť medzi zavineným konaním sudcu a vznikom prierahov, a tá nebola preukázaná. Iba subjektívny charakter prierahov môže mať za následok disciplinárne previnenie sudcu podľa tohto ustanovenia. Použitie predmetného ustanovenia a nadväzujúci rozsah odôvodnenia napadnutého rozhodnutia obchádza hodnotenie charakteru vzniknutých prierahov v dvoch predmetných veciach a odmieta konštatovanie viny u závažného disciplinárneho previnenia iba na základe vzniku prierahov. Je si vedomý rozsahu povinností sudcu. Práve v období od jari 2009 rozhodol širší okruh vecí napadnutých v roku 2007, rôznej skutkovej zložitosti, teda s vedomím, že viaceré neboli skutkovo zložené, a v dôsledku toho predĺžil niektoré lehoty vybavovania ešte starších vecí, na ktoré sa poukázalo v disciplinárnom konaní. Znížil celkový stav vecí v súdnom oddelení, a to zdôrazňuje, že napriek prideleniu ďalších vecí v dvoch prípadoch od sudkýň odchádzajúcich na súd vyššieho stupňa. Z týchto novopridelených vecí

nebol žiadny drobným sporom a väčšinou boli skutkovo zložité. Za smerodajné okolnosti pre právne hodnotenie disciplinárneho prípadu považuje nasledovné:

- nebol systematicky hodnotený, systematické hodnotenie sudcu zavedené nebolo, vykonal minimálne dva pohovory s vedením súdu, ktoré sám neeviduje, tie mali charakter operatívneho prejednávania zvýšeného stavu vecí v súdnom oddelení a na nich poukázal na vylučujúce sa možnosti riešiť stav vecí v ich počte s možnosťou vybavovať prednostne najstaršie veci,
- po nástupe do funkcie sudcu prevzal súdne oddelenie so starými vecami, na vybavenie ktorých, ako aj na vybavenie následne napadnutých vecí by mohol poukázať pri pravidelnom hodnotení,
- nikdy mu nebol zastavený nápad nových vecí,
- okrem skutkovo zložitých vecí, ktoré mu napadli štatisticky prirodzene počas výkonu funkcie, sa skladba jeho vecí zhoršila odchodom dvoch sudkýň na súd vyššieho stupňa a v prípadoch, keď sa necítil vylúčený z prejednávania,
- pojednáva dvakrát do týždňa a pojednávacie dni využíva.

Podporne poukazuje na to, že pokiaľ by aj za preukázanej situácie, v ktorej dochádza k prietahom z objektívnych príčin, bola jeho previnením zlá voľba priorit v situácii, keď k prietahom dochádza objektívne, išlo by o dôvod podľa § 116 ods. 1 písm. a/ zákona č. 385/2000 Z. z., teda s potrebou zmeny právnej kvalifikácie disciplinárneho previnenia na menej závažné. Na základe doteraz preukázaného stavu, keď k prietahom dochádza z objektívnych príčin, žiada svoje oslobodenie spod disciplinárneho previnenia.

K písomným dôvodom odvolania sa vyjadril písomným podaním, ktoré bolo doručené disciplinárnemu súdu 29. júla 2010, predseda Okresného súdu Ž. (ďalej len navrhovateľ). V podstatnom vo vyjadrení uviedol, že rozhodnutie disciplinárneho súdu považuje v plnom rozsahu za správne. Sudcovi disciplinárny súd uložil trest úplne na spodnej hranici trestu za závažné disciplinárne previnenie. Snahou predsedu Okresného súdu Ž. v disciplinárnom konaní vedenom proti Mgr. D. Ch. nie je potrestanie sudcu, spôsobenie mu ujmy, ale vytvorenie preventívneho účinku v súvislosti s plnením úloh sudcu. Vo vzťahu k namietanej absencii zavinenia, teda subjektívnych príčin nečinnosti, odkazuje na rozhodnutie disciplinárneho senátu. Vo vzťahu k zavineniu zdôrazňuje, že sudca si nesplnil povinnosť uloženú mu Ústavným súdom Slovenskej republiky v konaniach, v ktorých už predtým došlo počas rozhodovacej činnosti sudcu k zásahu a porušeniu základných práv

účastníkov konania. V oboch konaniach pred ústavným súdom bola uložená Okresnému súdu Ž. povinnosť vo veci konať bez zbytočných prieťahov. Práve však skutočnosť, že sudca nekonal viac ako šesť mesiacov vo veciach, kde mu bola uložená povinnosť konať rozhodnutím ústavného súdu, ktoré musí súd aj sudca akceptovať a riadiť sa ním, bolo dôvodom podania návrhu na vyvodenie disciplinárnej zodpovednosti. Pokiaľ by predseda súdu neakceptoval zaťaženosť súdnych oddelení, vyťaženosť sudcu, objektívne dôvody, ktoré v odvolaní uvádzal sudca, tak by podal voči sudcovi desaťnásobne viac návrhov na začatie disciplinárnych konaní. Snahou a cieľom predsedu Okresného súdu Ž. však nebolo trestanie sudcu, ale vytvorenie preventívneho účinku, ktorý sa nepodarilo zabezpečiť osobnými pohovormi, uloženými povinnosťami konať a kontrolami. Z týchto dôvodov pristúpil predseda súdu k návrhu na začatie disciplinárneho konania ako krajného prostriedku len v označených veciach 8C/109/2002 a 8C/294/2007, kedy v období od 27. marca 2009 do 9. februára 2010 (8C/109/2002) a od 26. apríla 2009 do 9. februára 2010 (8C/294/2007) sudcovi Okresného súdu Ž. nič nebránilo splniť príkaz Ústavného súdu Slovenskej republiky uložený nálezmi č. k. III. ÚS 104/09-28 a IV. ÚS 129/2009-33. V danom období nebol sudca dlhšiu dobu práceneschopný, nebol viac zaťažený ako ostatní sudcovia Okresného súdu Ž., osobitne nepojednával len také veci, ktoré by vylučovali možnosť konať aj v ostatných veciach. V danej veci sa nejednalo o konania, ktoré by boli sudcovi pridelené bezprostredne pred alebo po vydaní nález, ale pojednával veci buď od nástupu do funkcie alebo od ich napadnutia na súd, teda musel byť oboznámený aj s obsahom sporu. Zaťaženosť sudcu môže ospravedlniť určitú primeranú nečinnosť v nových veciach, určité zdržanie medzi vykonaním jednotlivých úkonov, avšak nie nečinnosť presahujúcu šesť mesiacov v konaniach s uloženou povinnosťou konať, v ktorých už v súvislosti s výkonom funkcie sudcu došlo k porušeniu základných práv účastníkov konania. Navrhol odvolaciemu disciplinárnemu senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, aby rozhodnutie disciplinárneho súdu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, č. k. 1 Ds 2/2010 zo dňa 9. júna 2010 v plnom rozsahu potvrdil, resp. odmietol odvolanie Mgr. D. Ch.

Odvolací súd poukazuje na ustanovenie § 150 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov (ďalej len Zákon o sudcoch a prísediacich), podľa ktorého na disciplinárne konanie sa primerane vzťahujú ustanovenia osobitného predpisu, ak tento zákon neustanovuje inak alebo ak z povahy veci nevyplýva niečo iné. Osobitným predpisom je v tomto prípade Trestný poriadok.

Odvolací súd predtým, ako začal plniť svoju preskúmovaciu povinnosť, zistil, že odvolanie sudcu bolo podané včas, v lehote stanovenej § 131 ods. 1 Zákona o sudcoch a prísediacich. Odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v súlade s § 131 ods. 2 písm. a/ Zákona o sudcoch a prísediacich, obsah odvolania spĺňa náležitosti § 311 ods. 1, ods. 2 Tr. por. a nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 Tr. por.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo.

K vlastnému procesnému postupu odvolací súd poznamenáva, že napadnuté rozhodnutie trpí takými chybami, ktoré nemožno odstrániť na verejnom zasadnutí, a preto o odvolaní sudcu rozhodol na neverejnom zasadnutí.

Po splnení preskúmvacej povinnosti odvolací súd zistil, že odvolanie je dôvodné, pričom primárnym pre tento záver odvolacieho súdu je nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia pre nedostatok dôvodov.

Podľa § 168 ods. 1 Tr. por. ak rozsudok obsahuje odôvodnenie, súd v ňom stručne uvedie, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia musí byť zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Ak rozsudok obsahuje ďalšie výroky, treba odôvodniť aj tieto výroky.

Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia (§ 168 ods. 1 Tr. por.), pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotného rozhodnutia ovplyvňujúcich súvislostiach. Právo účastníka a povinnosť súdu na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby

spravodlivosti, ktorá je aj podstatnou náležitosťou každého rozhodnutia súdu. Citované zákonné ustanovenie treba chápať aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ktorého súčasťou je aj právo na súdne konanie, a vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozsudok *Garcia Ruiz vs. Španielsko* z 21. januára 1999) tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva teda nevyžaduje, aby na každý argument účastníka bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (napr. *Georiadis vs. Grécko* z 29. mája 1997). Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany.

Výrok každého rozhodnutia všeobecného súdu vyjadruje záväzne a zásadne nezmeniteľný názor súdu na predmet jeho rozhodovania. Výrok súdneho rozhodnutia však nemožno vnímať oddelene od odôvodnenia súdneho rozhodnutia, lebo v odôvodnení má byť uvedené, z akých skutkových a právnych dôvodov bol výrok rozhodnutia prijatý, pričom tieto skutkové a právne dôvody sú jedinými dôvodmi na vynesenie výroku. Základné právo na spravodlivý proces vyžaduje, aby postup a rozhodnutie všeobecných súdov boli preskúmateľné, aby ich rozhodnutia obsahovali dostatok relevantných dôvodov objasňujúcich výroky a súčasne aby také rozhodnutia neboli arbitrárne (III. ÚS 166/09). Povaha disciplinárnych súdov umožňuje aplikáciu práva na spravodlivý proces v základných kritériách, tak ako sú nastavené konštantnou judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva.

K správnym a úplným skutkovým zisteniam dôjde súd len vtedy, keď vykoná nielen všetky dosiahnuteľné dôkazy, ale ich tiež tak v jednotlivostiach, ako aj v súhrne správne zhodnotí. Zhodnotenie dôkazov musí súd vykonávať tak, že uváži všetky okolnosti jednotlivo i v ich súhrne. Aby súd mohol dôkaz spoľahlivo zhodnotiť, musí vziať do úvahy aj ostatné

dôkazy, posúdiť prípadné rozpory medzi nimi, skúmať, prečo k nim dochádza, a len tak môže získať bezpečný základ pre skutkové zistenia a pre záver o vine.

Skutočnosti, o ktoré súd opiera svoj rozsudok alebo jeho jednotlivé výroky, musia byť založené na dôkazoch, ktoré sám vykonal, a musí z nich logicky a jednoznačne vyplývať „vnútorné presvedčenie“ sudcu, ktoré sa viaže na zhodnotenie dôkazov a z nich vyplývajúcich skutočností („okolnosti prípadu jednotlivo i v ich súhrne“), a teda neznamená ľubovôľu. Najmä ním nemožno nahradiť medzeru vo vykonávaných dôkazoch a vzhľadom na zásadu voľného hodnotenia dôkazov zákon nepriznáva žiadnemu dôkazu a priori osobitný význam.

Súd prvého stupňa sa týmito zásadami neriadil, a preto sú jeho skutkové zistenia neúplné a nesprávne a z toho vyplýva, že aj právne závery sú nesprávne a hlavne predčasné.

1. Odvolací súd úplne opakovane judikoval, že disciplinárny súd prvého stupňa je povinný z úradnej povinnosti skúmať lehotu v zmysle § 120 ods. 7 Zákona o sudcoch a príseďiacich, podľa ktorého návrh na začatie disciplinárneho konania možno podať na disciplinárnom súde do šiestich mesiacov odo dňa, keď sa orgán oprávnený podať návrh dozvedel o disciplinárnom previnení.

K výkladu citovaného zákonného ustanovenia odvolací súd poznamenáva, že definitívny záver o disciplinárnom previnení sudcu môže vysloviť po dokazovaní vykonanom zákonným spôsobom len nestranný a nezávislý tribunál (disciplinárny súd). Oprávnený orgán podaním návrhu na disciplinárne konanie vyjadruje svoje subjektívne hodnotenie zisteného skutkového stavu. Samotný návrh na disciplinárne konanie je vo svojej podstate obvinením sudcu z disciplinárneho previnenia. Oprávnený orgán v drvivej väčšine zisťuje skutkový stav na základe určitého podnetu (sťažnosť podľa § 62 zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov, konanie pred ústavným súdom o sťažnosti podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky, nález ústavného súdu o porušení práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva o porušení práva na prejednanie veci v primeranej lehote, správa o výsledku revízie podľa § 61 zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov a podobne). Predseda súdu môže zisťovať skutkový stav aj na základe zákonom priznaných oprávnení (§ 53 zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov). O zbytočných prietáhoch v konaní sa oprávnený orgán dozvie, keď po vyhodnotení zisteného skutkového stavu (spravidla po vykonaní previerky spisu)

nadobudne presvedčenie, že sudca vo veci koná so zbytočnými pried'ahmi. Tento moment môže (ale nemusí) byť totožný s momentom, kedy sa oprávnený orgán „dozvedel“ o disciplinárnom previnení. Oprávnený orgán totiž nemusí zbytočné pried'ahy považovať za disciplinárne previnenie, ale vec môže vybaviť inak a návrh na disciplinárne konanie nepodá.

Nielen z napadnutého rozhodnutia, ale aj z obsahu zápisnice o ústnom pojednávaní vyplýva, že súd prvého stupňa vôbec neskúmal z úradnej povinnosti, kedy sa navrhovateľ dozvedel o disciplinárnom previnení sudcu.

2. Podľa konštrukcie skutkovej vety pod bodom 1/ návrhu, ktorú bez zmeny prevzal súd prvého stupňa do výroku svojho rozhodnutia, sudca vo veci vedenej na Okresnom súde Ž. pod sp. zn. 8C/109/2002 odo dňa 21. apríla 2009 nekonal až do 9. februára 2010. Takto postavená skutková veta neobstojí, pretože ak sudca dňa 21. apríla 2009 nariadil termín pojednávania na deň 27. mája 2009, nemožno tvrdiť, že v tomto období nekonal. Súd prvého stupňa tým, že nevykonal dokazovanie oboznámením so spisom Okresného súdu Ž. vedeným pod sp. zn. 8C/109/2002, ani nezistil, či príčinou odročenia pojednávania nariadeného na deň 27. mája 2009 boli objektívne príčiny, alebo neefektívna činnosť sudcu. Z prípisu Okresného súdu Ž., sp. zn. 1Sprs. 187/09 z 3. júna 2009, v ktorom sa vyjadroval k sťažnosti účastníčky konania vo veci vedenej na Okresnom súde v Ž. pod sp. zn. 8C/109/2002, adresovanej Ústavnému súdu Slovenskej republiky, ktorá bola vedená pod sp. zn. IV. ÚS 129/09, vyplýva, že k tomuto dňu (3. júnu 2009) postup súdu nevykazuje známky pried'ahov: „..., vo veci sa koná bez pried'ahov“.

Zo skutkovej vety pod bodom 2/ napadnutého rozhodnutia už vôbec nie je možné zistiť, v ktorom období sudca nekonal, hoci bol povinný konať. Ani v tomto prípade súd prvého stupňa nevykonal dokazovanie oboznámením sa so spisom Okresného súdu Ž. vedeným pod sp. zn. 8C/294/2007, a to i napriek tomu, že v tomto konaní mal sudca spôsobiť zbytočné pried'ahy. Z odôvodnenia návrhu na začatie disciplinárneho konania (strana 4), z vyjadrenia sudcu k návrhu na začatie disciplinárneho konania z 23. apríla 2010, ale i z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, č. k. III. ÚS 104/09-28 zo 7. júla 2009 je možné zistiť, že uznesenie, č. k. 8C/294/2007-108 bolo vydané dňa 24. júna 2009 a nie 26. apríla 2009, ako sa nesprávne tvrdí v skutkovej vete napadnutého rozhodnutia. Aj v tomto prípade súd prvého stupňa nekriticky prevzal do svojho rozhodnutia skutkovú vetu návrhu

na začatie disciplinárneho konania bez toho, aby si vôbec overil vecnú správnosť údajov, ktoré sa nachádzajú v skutkových vetách návrhu na začatie disciplinárneho konania.

3. Súd prvého stupňa pochybil, keď nevykonal dokazovanie minimálne oboznámením sa so spismi Okresného súdu Ž. vedenými pod sp. zn. 8C/109/2002 a 8C/294/2007. Práve tieto spisy sú základnými dôkazmi, ktorými môže overiť správnosť tvrdení navrhovateľa alebo dôvodnosť obhajoby sudcu. Zbytočné prietahy v konaniach, ktoré boli vedené pod označenými spisovými značkami, boli predmetom rozhodovania Ústavného súdu Slovenskej republiky v rámci konania o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom, č. k. III. ÚS 104/09-28 rozhodol vo veci vedenej na Okresnom súde Ž. pod sp. zn. 8C/294/2007, a to dňa 7. júla 2009. Nálezom, č. k. IV. ÚS 129/09-33 z 23. júla 2009 rozhodol Ústavný súd Slovenskej republiky o zbytočných prietahoch v konaní vedenom na Okresnom súde Ž. pod sp. zn. 8C/102/2002. Z obidvoch náleзов Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že pred rozhodnutím mal ústavný súd k dispozícii spisy Okresného súdu Ž.. Z časových súvislostí nemožno vylúčiť, že sa spisy na ústavnom súde nachádzali aj v čase, v ktorom podľa skutkových viet napadnutého rozhodnutia sudca nekonal.

4. Sudca svoju obhajobu založil na počte vecí, ktoré má pridelené na rozhodnutie v senáte, a z toho vyplývajúcu zaťaženosť s tým, že prípadné prietahy majú objektívne príčiny. Namietal absenciu úmyselného zavinenia na vzniku zbytočných prietahov. V napadnutom rozhodnutí súdu prvého stupňa nie je ani zmienka o tom, akým spôsobom sa súd prvého stupňa vysporiadal s obhajobou sudcu. Z napadnutého rozhodnutia nie je možné zistiť, akým spôsobom dospel súd prvého stupňa k záveru o zavinenom nesplnení alebo porušení povinností sudcu v činnosti, resp. v nečinnosti disciplinárne stíhaného sudcu.

5. Právna veta, ktorá sa nachádza v napadnutom rozhodnutí, je úplne nesprávna. Základ právnej vety je potrebné hľadať v ustanovení § 116 Zákona o sudcoch a prísediacich.

6. Povinnosť sudcu v pridelených veciach konať plynulo, bez zbytočných prietahov vyplýva z ustanovenia § 30 ods. 4 Zákona o sudcoch a prísediacich a nie z ustanovenia § 30 ods. 1 Zákona o sudcoch a prísediacich, ako tvrdí nesprávne súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí.

7. Použitá právna kvalifikácia v napadnutom rozhodnutí je úplne nesprávna. V súvislosti so zbytočnými priet'ahmi sa sudca môže dopustiť disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 1 písm. b/ Zákona o sudcoch a prísediacich alebo závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 1 písm. b/, ods. 2 písm. b/ Zákona o sudcoch a prísediacich. Z dikcie zákona vyplýva, že zákonodarca v tomto prípade nevyžaduje preukázanie zavineného konania sudcu. Úplne samostatným závažným disciplinárnym previnením je zavinené konanie sudcu, ktoré má za následok priet'ahy v súdnom konaní v zmysle § 116 ods. 2 písm. g/ Zákona o sudcoch a prísediacich. Zásadný rozdiel medzi disciplinárnym previnením podľa § 116 ods. 1 písm. b/ alebo závažným disciplinárnym previnením podľa § 116 ods. 1 písm. b/, ods. 2 písm. b/ Zákona o sudcoch a prísediacich a závažným disciplinárnym previnením podľa § 116 ods. 2 písm. g/ Zákona o sudcoch a prísediacich je práve v subjektívnej stránke konania sudcu. Tento zásadný rozdiel v subjektívnej stránke vylučuje, aby konanie sudcu bolo pri jednom skutku zároveň posudzované ako závažné disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 1 písm. b/, ods. 2 písm. b/ a zároveň aj podľa § 116 ods. 2 písm. g/ Zákona o sudcoch a prísediacich.

8. K argumentácii navrhovateľa, ktorú obsahuje vyjadrenie k odvolaniu a podľa ktorej dôvodom podania návrhu na vyvodenie disciplinárnej zodpovednosti bola skutočnosť, že sudca nekonal viac ako šesť mesiacov vo veciach, kde mu bola uložená povinnosť konať rozhodnutím Ústavného súdu, odvolací súd poznamenáva, že nesplnenie povinnosti vyplývajúcej z rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky, v dôsledku čoho sa marí alebo podstatne sťažuje výkon rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky, je trestným činom podľa § 350 Trestného zákona.

Odvolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie trpí vadami v zmysle § 321 ods. 1 písm. b/, písm. c/ Tr. por., a preto podľa § 131 ods. 4 Zákona o sudcoch a prísediacich napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie.

Súd prvého stupňa v rámci nového prejednania veci bude povinný riadne zistiť skutkový stav, preveriť obhajobu sudcu, zistiť, kedy sa navrhovateľ dozvedel o disciplinárnom previnení, ujasniť si, ktoré ustanovenie Zákona o sudcoch a prísediacich ukladá sudcovi povinnosť konať bez zbytočných priet'ahov. Právne závery súdu prvého

stupňa musia mať oporu v skutkových zisteniach a musia zodpovedať zákonu, tak ako je naznačené v zrušujúcom rozhodnutí.

Súd, ktorému bola vec vrátená na nové prejednanie a rozhodnutie, je viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil vo svojom rozhodnutí odvolací súd, a je povinný vykonať úkony a doplnenia, ktorých vykonanie odvolací súd nariadil. Právnym názorom treba rozumieť názor odvolacieho súdu vyslovený v otázkach procesného aj hmotného práva.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 16. augusta 2010

JUDr. Pavol P o l k a , v. r.
predseda odvolacieho disciplinárneho senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Malinková